

Bayer Zsolt: Tizenegyedik szín I.

2011 február 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

…és tényleg mindjárt lef? a kávé. S majd a jöv? minálunk is feleslegesebb filoszai kikapirgálják tyúkpöreink roncsaiból, hogy miért is kezdtem vajon ezzel a mondattal ezt az írást. S éppen ezt. Amely kivezetés lesz a politikából.

Még egy utolsó nekiveselkedés – aztán a távozás. A régóta ígért és alaposan kiérdemelt távozás. Utazás a mindennapiság Halott Tengerének partjaitól messzire. Új, távoli partok felé, el?kel? lélekkel, könny?szerkezetes, pillanatok alatt összeállítható elefántcsonttoronnyal, már csak a kötelez? modernség végett.

Az új, távoli partok is tartogatnak persze rengeteg csalódást. Az új, távoli partok is csak a mindennapiság Halott Tengerének partjai – azoknak, akiknek ott adatott meg az élet. (Ez a reménység, a cinizmus durva kis szelencéjébe zárva: hogy vannak helyek, ahonnét mások talán ide vágynak. Hahó…)

De most majd mégis el kell menni. Hátrébb a harcoktól. Mert közeleg a nagy harc. Nagy Harc: er?t kell gy?jteni. Úgyis csak mi maradtunk. Utolsó régiek. Hiszen „valami itt korcsosul”. Korcsosul, miközöttünk is. Aztán majd, miel?tt végképp gy?znének a korcsok, visszatérünk. Visszatérnek az utolsó régiek, s talán-talán lesz még értelme. Valamennyi.

Ha más nem, hát annyi, hogy páran észreveszik: nem volt értelme semmi sem. Bizony! Fontosak ám az ilyesféle, legutolsó rádöbbenések! Azokból lesz a végs? halál – vagy az új élet.

S van ám olyasféle kilátástalanság, amelyhez képest mindkett? megváltás.

…és tényleg mindjárt lef? a kávé, és maradnak a napsütéses, rettenetes reggelek.

Marad a világ, amit összehoztunk magunknak. Marad a világ, s benne az elpusztított Marcal folyó, amelynek legapróbb meggyilkolt kis él?lénye is ezerszer, milliószor értékesebb minálunk.

Bel?lünk ugyanis végzetesen sok van.

?bel?le meg nincsen már.

A piacgazdaság (Mi Urunk: a Pénz) alapszabálya, íme a valóságban: amib?l sok van, olcsó és értéktelen. Amib?l kevés, drága és értékes. Amib?l egyáltalán nincsen, az a legdrágább.

A világban, amit összehoztunk magunknak, emberb?l van a legtöbb. S ebben a relációban a mennyiség soha a büdös életben nem csap át min?ségbe. S?t. S mivel ez a tény szinte elviselhetetlen, hát piedesztálra emeljük a középszer?séget. A legalja prolitempót meg egyenesen ajnározzuk. Ennyi maradt a „Szabadság! Egyenl?ség! Testvériség!” jelszavából, ami megszületése után nagyjából tizenöt perccel már maga volt a farizeusság, de akkor legalább nekitámasztottak nagy és szent hiteket.

A mai farizeusok kizárólag vagyonokat támasztanak neki.

Régen még „hümmög?n áhítgatott” a nép. Az is rettenetes volt, de legalább – legalább volt. S akkoriban a nép még éppen ilyesmiket áhítgatott: szabadságot, egyenl?séget, testvériséget.

Ugyanaz a nép ma már nem hümmög, csak áhítgat. S hogy mit? Ez a lényeg, felebarátom! Az ördögök rádöbbentek, hogy az áhítgatás tárgyát kell irányítani, és minden másképpen lesz. S másképpen lett. S a nép hiszi, hogy ?neki jár, amit áhítgat. S persze, bizonyos szempontból és nagyon messzir?l szemlélve, az igazság mégis helyrebillent: mert amit megkap, nagyjából azt is érdemli…

Ez persze elitizmus.

De inkább leszek elitista, mint villalakó.

„Zúg az élet tengerárja, / Mindenik hab új világ, / Mit szánod, ha elmerül ez, / Mit félsz, az ha feljebb hág? – / Majd attól félsz, az egyént hogy / Elnyelendi a tömeg, / Majd, hogy kiváló egyes / A milljót semmíti meg. / Rettegsz a költészetért ma, / Holnap a tudás miatt, / S sz?k rendszernek mértekébe / Zárod a hullámokat. / S bármint küzdesz, bármint fáradsz, / Nem merítsz mást, mint vizet, / A méltóságos tenger zúg, / Zajg tovább is és nevet. / Hagyd zajongni, majd az élet / Korlátozza önmagát. / Nem vesz el harcában semmi, / Mindig új s mindég a régi. / Halld csak igéz? dalát.”

Na ugye.

Volt egyszer egy Madách is.

S ha föls? kameraállásból szemléljük ezt a mostani, sz?kkebl? életet, úgy t?nik, teljesen mindegy, hogy volt egyszer egy Madách is. De a jóisten szerelmére – mégsem lehet mindegy! Mégsem lehet mindegy…

Ezek a felkiáltójellel megjelölt mondatok: önigazolások. Önigazolások és önbátorítások.

Mi, akik még olvastuk Madáchot, tudjuk, mi a tizenegyedik szín vége, s azt is, mi jön majd utána.

Nekünk már nehéz lelkesedni.

De feladni sem tudjuk.

Mondogatjuk, hogy „Csak az a vég! – csak azt tudnám feledni!” – és teszünk-veszünk mégis. Komoly arccal, komolykodó arccal. Lennénk cinikusak legszívesebben.

„De hogy ez a csürhe nevessen?” Nekünk azt nem szabad. Azért nem, mert a cinizmus az intellektualizmus pótszere.

Cinikusnak könnyebb lenni, mint igazán végiggondolni.

Röhögni könnyebb, mint sírni.

Az aljasság is egyszer?bb, mint a pátosz.

Ez a tizenegyedik szín…

Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

Ajánló